M'ad útlewad úsna lausa: „Ah, mis tarkust m'ul muud tarwis on, kui terwis käes, et oma tööd wõin teha ja igapäewast leiba saada?" Nõnda rääkiwad tuima oleguga inimesed! Aga „napsi-naabre" juures on ta wäga hoolas ja tähele panema, kudas sääl selle „kibeda-märjukese" lugu on. Ta kuuleb kohe tema tahtmist ja maksab selle tarkuse eest hea meelega palju rohkem raha, kui tarwiliku tarkuse eest, mille jauks ta kopikutki anda ei soowi! — Lõpetame seekord seda juttu ja soowime kõikidelle head õnnelikku uut aastat!

Mis kasu toob kirikus käimine?

Ta toob hingele ja waheste ka ihule hästi kasu, millest siin alamal ühe ihuliku kasust jutustada tahan.

Ühes külas elas üks waene lesk naine oma wiie lapsega. Temale oli ka pisut põllumaad, ja selle tugil wõis ta enesele ühte lehma pidada. Aga elu-ülespidamine ei olnud sellegi pärast mitte kerge. Sest ükskord ei õnnistanud tema põld mitte, ja päälegi suri lehm ära! See oli lesele raske kanda; sest nälg wahtis uksest ja aknest sisse.

Ühel õhtul istus ta oma wiie lapsega tuas, süda kurbtust täis. Enne kui magama läks, palwetas ta weel oma lastega kõigest südamest Jumalale. Aga kui hommiku ülesse ärkas, muljus mure jälle tema südant selle küsimisega: „Kust piaksin ma leiba saama?!" — Nõnda edasi ja tagasi mõteldes puutus ehk kajas kiriku-kella helin tema kõrwu, mis teda wähegi trööstis ja selle mõttele wiis, et: „Kui mind ükskord ka siit ilmast ära kutsutakse, siis saab kiriku-kell ka minugi pärast hüüdma! Parem oleks praegu ühes häda-kannatajatega surra, kui elada!"

Tema wanem tüttar astus tuppa ja ütles: „Armas ema! kas lähed ka kirikusse? Ma tahan niikaua kodus ilusti järele waadata."

Ema mõtles: „Kui ma „häil päiwil" kirikus olen käinud, miks ma siis nüid kur-

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1889, lk. 22